IN CETATEA RÂSULUI

POVESTE ITALIANĂ

In timpul când făceam călătorii lungi, m'am pomenit într'o zi într'un oraș, pe al cărui nume l-am uitat, precum am uitat și țara unde se găsește. In orașul acela se intra numai printr'o poartă păzită de oșteni în uniformă veselă, pe jumătate albă și pe jumătate roșie. Unul din oșteni, după ce îmi cercetă pașaportul, clătină din cap și îmi zise: „Imi pare rău, dar din pașaportul tău lipsește ceva. Fii bun și râde".

Deși mirat, m'am căsnit totuși să râd cât mai bine: „A, a, aaa!

— Oprește!" îmi porunci oșteanul. Apoi scrise pe pașaportul meu: „Râde în a". După aceea, îmi deschise poarta și-mi zise zâmbindu-mi prietenește: „Poftim în orașul nostru!"

Era încă dimineața de vreme. Totuși, străzile erau pline de lume. Ceea ce m'a isbit însă peste măsură, a fost faptul că toată această lume era veselă și zâmbitoare. Ba chiar un cerșetor dela colțul străzii, în loc de a se văeta, întinse pălăria și îmi zise într'un râs vesel: „Dumnezeu să vă facă să râdeți toată viața! Ha, ha, ha! Dați-mi și mie un ban, ca să pot merge la filmul hazliu cu Stan și Bran. Ha, ha, ha!"

Mergând mai încolo, am văzut că într'o piață umbrită de arbori bătrâni, stau rânduri, rânduri de copii, îmbrăcați ca străjeri, dar în haine de un roșu stacojiu. Se pregăteau să facă exerciții de gimnastică.

„Drepți!" strigă învățătorul lor, un uriaș cu fața rotundă ca o bucată de caşcaval. „Fiecare la locul său! Aici cei cu „A". Alături cei cu „E". Lângă ei cei cu „I"..."

Văzând aceasta, mi-am zis în gând: „O ideie minunată. Copiii fac gimnastică și în acelaș timp învață literele alfabetului. Se vede că fiecare grup învață câte o vocală".

Invățătorul avea în mână un bețișor, așa cum au șefii de orchestră. După ce au fost formate cele cinci grupuri de copii, ridică bețișorul, apoi îl aplecă și... isbucni în râsul cel mai puternic, ce mi-a fost dat să aud: „A, aa, aaaa!" Toți copiii răspunseră la fel, silindu-se să râdă și ei în „A" tot așa de tare.

M'am molipsit și eu de acest râs tineresc și am isbucnit într'un hohot de râs, mai ales că și râsul meu este tot în „A". Dar am râs și când învățător și străjeri au râs în „E", în „I", în „O" și în „U". Vă spun drept, că mă țineam de burtă de atâta râs.

După aceea, începură exerciții mai grele de râs. N'am să uit însă pe o fetiță de vreo șapte anișori, îmbrăcată în alb și roșu, pe jumătate înger, pe jumătate drăcușor. „Lăcrămioara", îi zise doamna învățătoare, râde cântecul privighetoarei".

Lăcrămioara (n'am înțeles de ce în Țara râsului se dădeau nume triste) cântă, adică râse, cântând cu un talent mai presus de închipuire, cântecul privighetoarei.

Când s'au terminat exercițiile de râs, mă simțeam mult mai vesel. Râsul sănătos al copiilor îmi pătrunsese în sânge.

Veselia îi face pe oameni mai prietenoși, așa că am putut repede să mă cunosc și chiar să mă împrietenesc cu un om care râdea mereu. Omul acesta primi cu plăcere să-mi fie călăuză și să-mi arate tot ce era de văzut în orașul râsului.

„Acum mulți ani în urmă, îmi povesti el, în orașul nostru a venit un doctor, cum nu-i mai găsești perechea. El a făcut marea descoperire, că râsul este leacul cel mai bun pentru toate bolile. Impăratul nostru de atunci — Râdeanu al 48-lea — l-a luat pe acest doctor ca sfetnic și, după îndrumările lui, a hotărît ca toată lumea, îndată ce se scoală de dimineața, să râdă o jumătate de oră și după aceea să se apuce să muncească. A mai hotărît ca la școală, școlarii să învețe totul râzând. Aritmetica, istoria, geografia, adică toate materiile se învață râzând. Urmarea a fost că școlarii noștri sunt toți sănătoși, veseli și învață cu plăcere".

Tot povestindu-mi aceste lucruri așa de noui pentru mine, prietenul meu mă plimba prin piețele și străzile orașului. Din când în când, se oprea din vorbă, ca să salute printr'un hohot de râs pe cunoscuții ce întâlnea. La rândul lor, aceștia răspundeau râzând și mai tare.

Am intrat în sala cea mare a tronului. Sala era plină de sfetnici și altă lume, care, în așteptarea împăratului, făceau exerciții de râs. Insoțitorul meu îmi arătă pe un om cu o barbă neobișnuit de mare, apoi îmi șopti la ureche: „Este marele sfetnic și stă în această slujbă de zece ani. Aceasta din pricina că nimeni nu poate râde ca el ore întregi, fără să se oprească".

Dar iată că veni și împăratul, care fu primit cu hohote de râs. Râzând și el, șezu în scaunul împărătesc și zise strâmbându-se de râs: „Ha, ha, ha! Hh, hi, hi! Ho, ho, ho! Sunt vesel că vă văd. He, he, he! Hu, hu, hu!"

Toți i-au răspuns prin alte hohote de râs. Vroiam să râd și eu în felul meu de a râde în „A", când, din nenorocire, unul care stătea lângă mine și om care cântărea cel puțin o sută și cincizeci de kilograme, mă călcă așa de tare pe bătături, că, în loc de a râde, dădui un țipăt de durere, iar din ochi, lacrimile începură să-mi curgă în șiroaie.

Văzându-mă că nu râd, împăratul se încruntă și strigă supărat: „Ce văd ?! Un om care plânge! Un om care îndrăsnește să plângă în fața mea și în palatul Râsului!

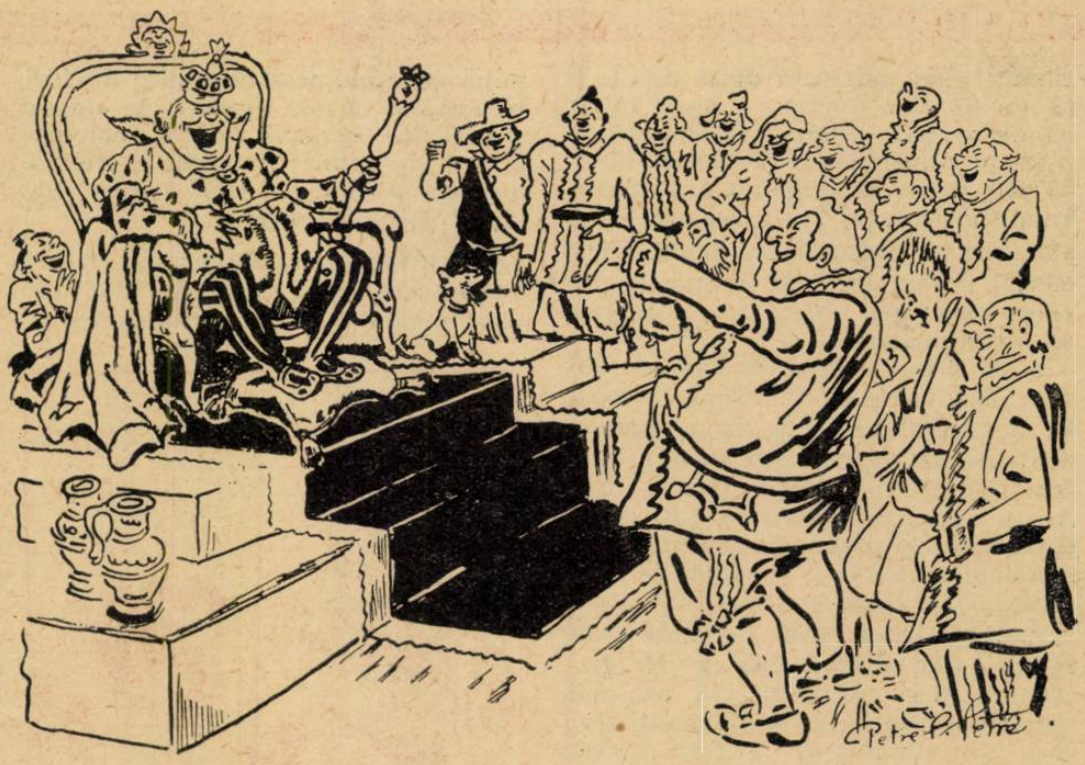

— Afară trădătorul! La streang cu el!" strigară, la rândul lor, toți cei de față.

Oștenii de pază mă înhățară și mă legară burduf. Apoi, împăratul rosti pe loc judecata: „Zece ani de râs silnic!"

Bine că am fost iertat după trecere de o lună și trimis în țara mea, unde — iertați-mă să spun aceasta — stau și îmi cârpesc burta, care mi-a crăpat de atâta râs.

In românește de
MARCU IONESCU